

Chương 30

Máu Nhuộm Ma Cung

hời gian buông nhịp đều trôi, mau chậm tùy lòng người tưởng, nôn nao chờ đợi thì thấy dài vô tận, bình thản vô tư thì thấy thoáng như vó câu.

Lật bật rồi hoàng hôn buông xuống, kể đó đêm gấp về.

Dưới ánh trăng sao mờ chiếu, trong dải Vu Sơn trùng điệp những ngọn núi cao, hai bóng người sóng bước tiến về phía Thần Nữ Phong .

Hai bóng người, một nam, một nữ vào lứa tuổi thanh xuân, nữ không vũ khí, nam có trượng dài, họ là hai hành khất.

Hai bóng đó là Lãnh Nhạn Dung và Độc Cô Thanh Tùng trên con đường giải thoát cho Đông Hải Chân Quân, theo kế hoạch Diệu Hổ Ly Sơn của Liệt Mã Cuồng Sanh.

Đột nhiên, Độc Cô Thanh Tùng dừng chân lại. Lãnh Nhạn Dung lấy làm lạ, bắt buộc dừng lại theo. Nàng hỏi :

- Thanh Tùng ca ! Có việc gì thế ?

Độc Cô Thanh Tùng lắc đầu, buông tiếng thở dài :

- Nhạn Dung ! Anh nói ra, em nên dần lòng đừng bi thảm quá độ ...

Nhạn Dung kinh nghi, hấp tấp :

- Mà việc gì chứ ?

Độc Cô Thanh Tùng đắn đo một chút :

- Anh chỉ sợ mình làm một việc vô ích đêm nay !

Lãnh Nhạn Dung lùi lại một bước, trố mắt :

- Tại sao ?

Nàng run run đôi chân, chực ngã.

Độc Cô Thanh Tùng bước tới, đưa tay chặn sau lưng nàng, đoạn tiếp:

- Lệnh tôn đã uống phải thuốc mê của Vạn Cực Thiên Tôn, thuốc đó mạnh lắm, có lẽ bây giờ vẫn chưa tỉnh. Vạn Cực Thiên Tôn thừa lúc mê trầm của Lệnh Tôn, lục soát trong người lấy mất bức Tàng Bửu Đồ ...

Chàng lập luận :

- Vì thực hiện mục tiêu đoạt bức họa đồ, lão ác ma mới hạ mê dược, bức họa đồ thực sự đã nằm trong tay, dĩ nhiên lão không tin sự dàn cảnh của mình lúc trưa rồi...

Nếu không có cánh tay của Độc Cô Thanh Tùng đón sẵn, Lãnh Nhận Dung đã sụm đôi chân xuống đất. Nhưng chỉ một thoáng thôi, nàng kiên quyết trở lại, giọng nàng rắn rỏi vô cùng :

- Thanh Tùng ca ! Theo ý em tưởng, thì dù bức Tàng Bửu Đồ thực sự có trong mình Gia Gia em đi nữa, dù Huyết Ma Bang có lục soát đi nữa vị tất chúng tìm được ? Dĩ nhiên Gia Gia phải có cách nào giấu chứ có lý nào để lộ cho các nhân vật khác ? Anh yên tâm, đừng lo ngại và chúng mình vững tiến !

Rồi, nàng quay mình đi trước, như để thách thức Độc Cô Thanh Tùng. Cả hai nhắm đỉnh Thần Nữ Phong, tiến lên vùn vụt. Khi đến lưng chừng núi, độ nửa đoạn đường lên đỉnh, bỗng có tiếng ai quát chặn :

- Ai ?

Độc Cô Thanh Tùng vừa kịp nhìn tới trước mặt, thấy bóng người đó từ trên núi lao vút xuống. Chàng hoành trượng đứng chắn ngang đường, oai vệ hỏi lại :

- Ai ?

Chàng đưa bàn tay ra, năm ngón sè, Hàn Man Chỉ phóng lao đi vùn vụt thẳng vào bóng người chạy xuống.

Bóng đó thân pháp tuyệt diệu, đang chạy nhanh như thể trông thấy chỉ phong vút đến, liền đảo chân dịch sang một bên né tránh, đồng thời kêu khẽ :

- Chưởng môn sư đệ đây phải không ?

Độc Cô Thanh Tùng nghe tiếng xưng hô, thấy nhẹ lo rồi, tuy chàng chưa biết đó là vị sư huynh nào.

Bóng đó lại tiếp :

- Ngu huynh đây !

Buông dứt tiếng cuối, bóng đó đã đến nơi, khoảng cách chỉ chừng độ trượng.

Đáng lẽ bóng đó không xưng thân phận của mình, bởi Độc Cô Thanh Tùng hoàn toàn khác lạ dưới lớp bùn dơ tởm trét đầy mặt mày, đầy mình mẩy, lớp bùn biến chàng thành một tên hành khất quái dị.

Song bóng đó có nhãn lực hết sức tinh vi, từ xa hơn mười trượng, đã trông thấy chiếc Quỷ Vương Trượng trên tay chàng nên biết ngay là chàng trong lớp nguy trang.

Tuy nhiên, bóng đó dè dặt đáng ngại, nhận ra chiếc trượng và người cầm trượng rồi, vẫn chưa đủ tin, vừa dừng chân lại bóng đó cất tiếng :

- Chưởng môn sư đệ ! Ngu huynh không thể hoàn toàn tin cho chắc đúng là sư đệ trong lớp hành khất quái dị như vậy. Để ngu huynh được yên lòng, xin sư đệ hãy hiển lộ một vài chiêu trượng pháp cho ngu huynh lấy làm bằng !

Độc Cô Thanh Tùng trông thấy bóng đó vận áo màu lam, râu tóc đều bạc trắng chàng nhận đúng là vị Nhị sư huynh của mình hiện làm nội tuyến trong Lam Chủy Đàn, chàng do dự một chút :

- Sư huynh đã muốn, tôi xin y lời, gặp lại sư huynh, tôi hết sức cảm động !

Chàng vung chiếc Quỷ Vương Trượng quét mấy vòng gió rít vù vù.

Bóng đó, chính là lão Nhị Hung Vạn Kiệt Kỳ, vừa thấy trượng ảnh chớp lên, đồng thời Xạ Phách Châm, lão giật mình, bàng hoàng một phút vì ảnh hưởng của Xạ Phách Châm.

Trấn định được tinh thần, Nhị Hung Vạn Kiệt Kỳ vòng tay, nghiêng mình làm lễ :

- Vạn Kiệt Kỳ này cúi mình ra mắt Chưởng môn !

Độc Cô Thanh Tùng khoát tay :

- Sư huynh đừng giữ lễ quá độ, lúc này không phải là lúc phí phạm thời gian !

Rồi chàng đi ngay vào đề, hỏi gấp :

- Tình hình tại Vạn Cực Cung ra sao ?

Vạn Kiệt Kỳ đáp :

- Bang chủ đang chuẩn bị đích thân huy động thuộc hạ đến, huyện thành Vu Sơn đoạt bức Tàng Bửu Đồ.

Độc Cô Thanh Tùng sáng mắt :

- A ! Chúng đã đi chưa ?

Vạn Kiệt Kỳ lắc đầu :

- Bang chủ định đến đầu canh hai mới xuất phát toàn quân.

Lãnh Nhạn Dung nghe Vạn Kiệt Kỳ bảo thế, vững tâm vô cùng. Nàng điểm nhẹ một nụ cười, bao nhiêu lo nghĩ vừa qua tiêu tan mất, niềm hứng khởi tăng cao. Nàng bước tới nắm tay Độc Cô Thanh Tùng, nép sát người bên chàng, hỏi :

- Các hạ đã dò xét đúng như vậy chứ ?

Nhị Hung Vạn Kiệt Kỳ bình thản đáp :

- Có ai dám đối với Chưởng môn nhân của mình không ?

Lãnh Nhạn Dung then đỏ mặt vì câu nói trống trải của mình, thành chàm đối thoại. Nàng không dám gọi chuyện với Vạn Kiệt Kỳ nữa, mặc dù nàng muốn hỏi thêm nhiều câu, nàng nóng lòng vì thân phụ vô cùng.

Day lại Độc Cô Thanh Tùng, nàng thốt :

- Theo lời lão tiên bối này, thì Vạn Cực Thiên Tôn chưa hề lục soát trong người phụ thân em, như vậy thì Gia Gia tôi chưa đến nỗi nào !

Độc Cô Thanh Tùng gật đầu, đoạn hướng sang Vạn Kiệt Kỳ :

- Còn đại sư huynh ? Hiện có mặt tại Vạn Cực Cung không ?

Vạn Kiệt Kỳ gật đầu :

- Đại sư huynh hiện có mặt tại cung, người đang chờ giờ xuất quân để theo Bang Chủ vào huyện thành.

Độc Cô Thanh Tùng lại hỏi :

- Vạn Cực Thiên Tôn lưu nhận vật nào thủ tại cung ?

Vạn Kiệt Kỳ lắc đầu :

- Ngu huynh chưa được hiểu điều đó .

Độc Cô Thanh Tùng chuyển sang việc khác :

- Sư huynh biết chỗ chúng giam cầm Đông Hải Chân Quân ?

Vạn Kiệt Kỳ gật đầu :

- Biết !

Độc Cô Thanh Tùng phân phó :

- Theo ý tôi, bây giờ mình lên tìm chỗ nào kín đáo, ẩn núp chờ cho Vạn Cực Thiên Tôn đi rồi, mình sẽ vào cung, như vậy được vững tâm hơn.

Cả ba chọn tàng cây cao gần đó, vọt mình lên.

Không bao lâu, trên đỉnh bay xuống rất nhiều bóng người, Độc Cô Thanh Tùng đếm phỏng cũng có trên bốn mươi tên.

Chàng mừng thầm, nghĩ rằng kế điều hổ ly sơn của đại thúc quá tuyệt.

Lãnh Nhạn Dung lo ngại :

- Không rõ Vạn Cực Lão Nữ có theo đoàn quân chủ lực của Huyết Ma Bang chăng ?

Độc Cô Thanh Tùng trấn an nàng :

- Em đừng lo ngại, anh lãnh phần đối địch với Vạn Cực Lão Nữ, em chỉ lo cứu linh tôn thôi !

Đoàn quân xuất trận đã xuống chân núi.

Độc Cô Thanh Tùng và Lãnh Nhạn Dung rời chỗ núp, gọi khẽ Vạn Kiệt Kỳ, đoạn cả ba hướng lên đỉnh.

Qua khỏi một hàng chín cây cổ tùng, họ thấy có bóng đèn le lói.

Vạn Kiệt Kỳ rỏ tai Độc Cô Thanh Tùng :

- Chưởng môn sư đệ nhìn bóng đèn kia !

Độc Cô Thanh Tùng giương mắt quan sát. Bóng đèn xuất phát từ một ngôi thổ am nhỏ, nơi đó im lìm.

Vạn Kiệt Kỳ giải thích :

- Cái am bằng đất đó là nghi trang vào lối của Vạn Cực Cung, đó là Chánh Đường, còn Hậu Đường thì phía sau, phải đi vòng quanh một lúc nữa. Chưởng môn sư đệ muốn đi cửa chính vào hay đi cửa hậu ?

Độc Cô Thanh Tùng do dự một chút rồi đáp :

- Trong hiện tình thì cửa chính hay cửa hậu cũng thế, bọn Huyết Ma Bang vẫn phòng thủ chặt như thường. Như vậy, vào cửa nào cũng phải cẩn thận, chọn lựa vô ích. Mình nên đi cửa chính vào đi !

Độc Cô Thanh Tùng dạy lại Lãnh Nhạn Dung :

- Đêm nay định đoạt số phận của Gia Gia em, nhất quyết gặp tên bang đồ nào, hễ xuất thủ là phải hạ độc chiêu, đừng để chúng có thời giờ phản ứng . Anh sẽ không dung tha một tên nào, kể cả những tên hạng bét !

Lãnh Nhạn Dung gật đầu :

- Em hiểu và nhất nhất tuân theo lời anh !

Độc Cô Thanh Tùng trở qua Vạn Kiệt Kỳ :

- Xin nhị sư huynh đi trước dẫn đường, nếu có trở ngại cứ san bằng họ, trừ gặp đại địch đã có tôi !

Chàng ân cần dặn :

- Điều cần thiết là đừng để lộ hành tung của mình, nếu bắt buộc lắm, xin Nhị sư huynh cứ giết chúng để diệt khẩu, vạn sự đã có tôi chịu tiếng !

Vạn Kiệt Kỳ gật đầu, đoạn bay mình đi trước. Độc Cô Thanh Tùng và Lãnh Nhạn Dung lẳng lặng theo sau. Họ tiến về thỏ am.

Khi đến nơi, hình ảnh đầu tiên đập vào mắt họ là hai chiếc xác nằm giữa cửa am. Toàn thân xác chết không có một dấu vết nào cả, chỉ trừ gương mặt là bầm tím mà thôi.

Độc Cô Thanh Tùng hiểu ngay, công trình tác động này Độc Cô Thanh Tùng chính Nhị Hung Vạn Kiệt Kỳ, và chàng trầm nghĩ :

- U Minh Tam Hung quả thật có thủ đoạn ! Thảo nào mà chẳng vang danh một thời, đến đổi sư phụ Lệ Quỷ Thượng Nhân phải giam cầm một nơi cho đời đỡ khổ ! Thủ pháp này, ta phục thay !

Họ tiến vào trong am.

Ba xác chết nữa nằm sõng sượt trước Phật đường, ba xác ni cô, như ba xác chết bên ngoài am. Những cảnh chết chóc đối với họ rất thường, họ chỉ thoáng qua một chút, rồi thẳng tiến về phía hậu am.

Nơi đó, có một vọng cửa đá, cao độ ba trượng, bên ngạch cửa có khắc bốn chữ to lớn : Vạn Cực Huyền Cung.

Ngay nơi cửa, có hai xác chết, vận y phục tím thẫm.

Cả hai vượt qua cửa đá, đi sâu vào.

Họ gặp tất cả mười chín xác chết, toàn vận y phục tím thẫm.

Vừa lúc đó, từ bên trong sâu, có tiếng báo động :

- Có gian tế đột nhập vào cung ! Toàn thể đề cao cảnh giác !

Lệnh báo động vừa dứt, một bóng lam bay từ trong bay ra. Bóng đó thốt nhanh :

- Chưởng môn sư đệ ! Sự tình đã phát giác rồi. Ngu huynh không thể vào sâu được nữa. Sư đệ nên nhớ, qua khỏi xác chết cuối cùng, vòng qua bên hữu hai lượt, đến một tòa đại sảnh theo con đường hành lang của đại sảnh, vòng qua hướng đông tận đằng trong con đường hành lang là nơi giam cầm Đông Hải Chân Quân. Sư đệ và cô nương cứ đi tới, ngu huynh còn phải trở ra ngoài, nếu có gì bất trắc, tôi sẽ quay vào báo tin ngay.

Không chậm trễ, Độc Cô Thanh Tùng và Lãnh Nhạn Dung nắm tay nhau đi tới.

Vừa lúc đó, ba bóng lam từ bên trong chạy ngược chiều sắp đụng mặt họ.

Độc Cô Thanh Tùng không cần lên tiếng hỏi, vọt mình chặn ngang chúng, Hàn Man Chỉ theo tay phát xuất vút đi liền.

Ba bóng lam né tránh.

Chiếc Quỷ Vương Trượng tiếp theo ngay, hàn quang chớp chớp. Một tiếng rú vang lên, một xác thân ngã gục, máu đổ thành vũng.

Hai tên kia quay người trở lại, chạy nhanh như biến.

Độc Cô Thanh Tùng nhích môi điểm nụ cười lạnh, vận dụng huyền công Quỷ Ảnh Vô Hình đuổi theo.

Cánh tay vung lên, Quỷ Vương Trượng giáng xuống. Hai xác thân ngã gục, máu vệt như pháo hoa.

Chiếc Quỷ Vương Trượng chưa kịp thu hồi, Độc Cô Thanh Tùng nghe một tiếng thét âm u huyền ảo từ thâm cung vọng đến. Tiếng thét còn âm vang lên lồng lộng, Vạn Cực Lão Nữ vẫn với vương sa đen bao mặt xuất hiện trước mắt chàng.

Bà xách nơi tay một xác chết. Vừa xuất hiện, bà cười khanh khách.

Độc Cô Thanh Tùng nhìn chiếc xác, bất giác đầu vàng, mắt hoa, đất như sụp xuống dưới chân.

Đông Hải Chân Quân !

Chiếc xác ấy đúng là của Đông Hải Chân Quân !

Chàng hét lên một tiếng điên cuồng. Chiếc Quỷ Vương Trượng theo tiếng hét vút ra, hào quang tỏa rộng, chụp xuống đầu Vạn Cực Lão Nữ.

Bà lùi luôn ba bước, cao giọng quát :

- Người là ai ? Người nhặt ở đâu chiếc Quỷ Vương Trượng của tiểu tử ?

Bà không nhận ra Độc Cô Thanh Tùng, tưởng chàng đã chết, và tên ăn mày nhặt được, mang đến đây sử dụng, náo loạn Huyền Cung.

Lãnh Nhạn Dung nhận ra xác chết của Đông Hải Chân Quân, rú lên một tiếng, ngã xuống đất bất tỉnh.

Độc Cô Thanh Tùng nhớ lại mẹ và Lục Vũ Lệnh Chủ hiện còn trong tay Vạn Cực Lão Nữ, không tiện để lộ chân tướng, nếu bà biết chàng còn sống thì hai người sẽ bị bà ta sát hại ngay.

Chàng cố nén thương tâm, giữ bình thần, không đáp lời bà. Chàng lùi lại bên cạnh Lãnh Nhạn Dung.

Vạn Cực Lão Nữ cất tiếng cười khanh khách bước tới. Bà lập lại câu hỏi :

- Người là ai ? Người muốn cứu hấn ? Đón lấy !

Thốt xong, Vạn Cực Lão Nữ quăng xác chết của Đông Hải Chân Quân sang cho chàng.

Độc Cô Thanh Tùng đưa tay hứng bắt. Nhưng chàng giật mình, cảm thấy một luồng ám kinh của địch cuốn theo xác chết, đổ ập đến.

Đồng thời, Vạn Cực Lão Nữ cũng đã dịch chân bước tới.

Độc Cô Thanh Tùng một tay đó xác chết, một tay vung nhanh chiếc Quỷ Vương Trượng, khoa lên một vòng, chặn phía trước mặt.

Xác chết rơi đúng trên tay rồi, chàng đặt xuống cạnh Lãnh Nhạn Dung, không chậm trễ chút nào, chàng bước tới mấy bước, cho vừa tầm ứng chiến.

Lãnh Nhạn Dung ngất xỉu trong giây phút xúc cảm đột ngột, đã tỉnh lại liền sao đó. Nàng nhoài mình tới, ôm xác cha, rống lên khóc :

- Gia Gia ! Tại sao Gia Gia lại chết ? Gia Gia ! Con là Lãnh Nhạn Dung đi tìm cha đây ! Cha chết thật hay mê man ?

Tâm hồn nàng bị xáo trộn nặng nề, nàng nói lên những lời thiếu vắng lý trí, nhưng nàng có cần gì điều đó ? Bởi nàng còn biết xét suy làm sao nữa ?

Thân phụ nàng chết, là bầu trời sụp đổ, quả đất nát tan nàng cũng nát tan, luôn cả mộng vàng tương lai.

Để mặc cho nàng tuôn mạch cảm hoài, Độc Cô Thanh Tùng chú trọng tay kinh địch trước mặt.

Chàng buông xác chết, dịch bước tới, hét lên một tiếng múa tít Quỷ Vương Trượng xoay tròn vun vút, gió lốc theo hàn quang chớp dấy, trong tiếng gió có tiếng âm ỉ như tiếng sấm động từ xa vọng về.

Áp lực của trượng ảnh như núi đổ, như biển đùa, vùng không gian tại cục trường đảo lộn đi đùng.

Vạn Cực Lão Nữ cười lớn, múa đôi tay nhanh hơn thoi dẹt , tay ra tay vào giao chuyển, gió quyện ào ào, kinh đạo cuốn tới như sóng chạy.

Cái lợi thế của Vạn Cực Lão Nữ không phải ở nội công, bà ta cao cường hơn Độc Cô Thanh Tùng.

Bà như cái bóng ma, chập chờn thoát ẩn thoát hiện mà hiện thì cũng chỉ thấy mờ mờ.

Quanh mình Độc Cô Thanh Tùng, chỗ nào cũng có bóng bà, vừa thấy đó lại vừa mất đó, thành thử Độc Cô Thanh Tùng hiểu bà ở phía nào thực sự mà dồn trọng lực xung kích.

Chàng sôi giận.

Đến Vạn Cực Cung hôm nay không phải để hiển lộng thần oai dọa áp tinh thần địch trước ngày khai hội Cửu Long Huyết Minh.

Đến đây là vào hang hùm, cốt giải thoát cho một người rồi rút đi ngay, nên phải đánh nhanh, đánh mạnh tranh thủ thời gian, mỗi phút giây co là một phần nguy hiểm gia tăng.

Mà chàng xem chừng như Vạn Cực Lão Nữ quyết cầm chân chàng.

Chắc chắn thế nào, trong chốc lát nữa, bọn tuần thám của Huyết Ma Bang cũng đến. Chàng không lo sợ cho mình, chàng sợ cho Lãnh Nhạn Dung công lực bị ảnh hưởng phần nào qua cơn xúc động vừa rồi.

Độc Cô Thanh Tùng hét một tiếng lớn, sử dụng toàn bộ trượng pháp bí truyền của Quỷ Phủ đồng thời thi triển thuật Quỷ Ảnh Vô Hình, xoắn tít cái bóng ma của Vạn Cực Lão Nữ.

Dần dần, Vạn Cực Lão Nữ bị bao vây trọn vẹn.

Bà chỉ thấy trượng ảnh trùng trùng bao quanh như bức tường dày, không còn trông thấy Độc Cô Thanh Tùng đâu nữa.

Vạn Cực Lão Nữ không rõ tên ăn mày trẻ này chính là Độc Cô Thanh Tùng, thăm hỏi hẩn từ đâu đến mà lợi hại không kém Độc Cô Thanh Tùng. Bà kinh sợ ra mặt, không dám khinh thường, bắt buộc phải sử dụng toàn năng lực, ứng địch. Nhưng bà cố gắng cách nào, cũng không vượt khỏi bức tường trượng ảnh bao bọc quanh mình.

Tuy nhiên, Độc Cô Thanh Tùng cũng chưa làm gì nổi bà ta.

Vừa lúc đó, một bóng người vận y phục tím xậm từ xa lao vút đến như tên bắn.

Vạn Cực Lão Nữ quát lớn :

- Bắt con tiện tỳ kia cho ta !

Độc Cô Thanh Tùng cấp bách quá, không biết làm cách nào giải cứu cho Lãnh Nhạn Dung, vì khí thế của tên áo tím vô cùng mạnh mẽ. Muốn bắt khỏi Vạn Cực Lão Nữ, phải đánh bà trọng thương, đó là một việc không dễ thực hành.

Trong khi đó tên áo tím đã đến nơi rồi.

Chàng lồng lộn lên, cố vung chiếc trượng nhanh hơn.

Vạn Cực Lão Nữ biết rõ chàng toan đi để chặn tên áo tím, nhưng có bao giờ bà để cho chàng được thỏa nguyện ?

Bà càng xoắn tít quanh chàng, chàng hướng về phía nào, bà xoay về hướng đó, cốt chặn đầu chàng, không chon chàng thoát đi để cứu Lãnh Nhạn Dung.

Bà đỉnh ninh là tên thuộc hạ sẽ tóm Lãnh Nhạn Dung dễ như bỡn.

Đợt lo lắng của Độc Cô Thanh Tùng kể ra hơi dư thừa, ít ra trong hiện tại Lãnh Nhạn Dung dù sao cũng không đến nỗi vô dụng như chàng tưởng.

Tên áo tím vừa xông tới, chưa kịp xuất chiêu thức gì, thì nàng vụt đứng phắt lên, một tay đưa ngay Cửu Âm Chưởng ra, tay kia phóng Hàn Man Chỉ liên.

Tên áo tím không thể nào tránh kịp, hấn kém vũ công cũng có, mà vì bất ngờ cũng có, hấn lãnh đủ hai tuyệt kỹ của đối phương. Hấn hự lên một tiếng, ngã nhào ngược lại phía sau.

Lãnh Nhạn Dung nở nụ cười cay độc, đảo bước tới. Bàn tay nàng vung lên, trong lúc tên áo tím chưa kịp, toan vùng dậy.

Bùng!

Thân hình hấn dịch xê hơn thước, máu từ bảy lỗ trong châu thân phun ra một lượt, phút chốc đọng thành vũng quanh cái xác bất động của hấn.

Nhưng cái nguy mới thực sự xuất hiện trước mặt nàng là khi tên áo tím thứ nhất hoàn toàn bị loại khỏi vòng chiến, thì bảy tám tên khác như tên xoẹt từ xa bay đến bao bọc quanh nàng.

Chưa đến cục trường chúng đã vung tay tung chưởng kinh ập vào người Lãnh Nhạn Dung. Ngần ấy người cùng tung chưởng phong một lượt, quanh mình Lãnh Nhạn Dung như có một bức tường kinh đạo chặn đứng mọi hoạt động của nàng.

Đợt phản ứng không còn công hiệu như trước, nàng lúng túng rõ rệt.

Độc Cô Thanh Tùng thoáng đưa mắt sang nhìn cục diện bên nàng, lo sợ vô cùng.

Chủ định của chàng là phải làm sao đả thương cho được Vạn Cực Lão Nữ mới mong đảo lộn tình hình, loại trừ ác ma nữ rồi thì bọn áo tím kia sẽ là con số không đối với chàng.

Chiếc Quỷ Vương Trượng lại vung lên, trượng pháp được thi triển đến mức siêu thần nhập hóa.

Trong cơn khẩn cấp tâm linh xúc động, chàng nhớ đến ba chiêu tuyệt học của Thiên Địa Nhị Tướng mà chàng đã lãnh hội trong những ngày chàng lưu trú tại Thuý Vân Lâu.

Chàng mừng rỡ vô cùng.

Lập tức, tay trượng vẫn múa lên vun vút, tay kia đúng bí quyết đánh ra chiêu Thiên Oai Địa Liệt.

Thật là kinh khủng ...!

Chiêu thế vừa xuất phát, là cuồng phong cuốn lên như sấm động âm âm.

Áp lực của chiêu thế lan rộng nhanh chóng, cục diện như chực chờ đảo lộn, tường vách sứt mẻ một mảng lớn, rơi đổ đùng đùng, cát bụi bốc lên ngợp cả không gian.

Một tiếng rú vang lên lấn áp cả tiếng động âm âm của áp lực do chiêu thế Thiên Oai Địa Liệt gây lên chứng tỏ một tay thượng đỉnh võ lâm đã bị thảm bại, tiếng rú phát ra với tất cả nội lực tu vi suốt trăm năm dài.

Vạn Cực Ảo Nữ đã vọt mình qua bức tường trượng ảnh. Chiếc Quỷ Vương Trượng không bỏ, bay theo bóng bà ta nhưng vô ích, bà ta đã thoát đi xa rồi.

Độc Cô Thanh Tùng chỉ còn kịp nhận, tóc tai của bà tung bay rời rạc, thân hình bà lảo đảo, nhưng bà cố chạy trốn chế về phía hậu cung.

Chàng không theo, quay lại phía bọn người áo tím. Một vầng trượng ảnh lại ngời lên, phủ trên đầu bọn bang đồ chụp xuống. Chàng hét:

- Nhận Dung! Em lùi lại ngay!

Lãnh Nhận Dung vừa lùi lại thì một tiếng rú thảm vang lên liền.

Một thân hình ngã gục, máu từ thân hình đó, bắn tung toé. Rồi kế tiếp, một tiếng rú nữa, lại một tiếng nữa, mỗi tiếng rú là một thân xác ngã gục, máu bắn lên như pháo hoa.

Bọn bang đồ hao hụt quá nửa, kinh hoàng thất thố, không còn biết phản ứng làm sao cho kịp thời.

Lùi lại sau Độc Cô Thanh Tùng, Lãnh Nhận Dung trực nhớ đến cái xác của cha, nàng lại nhào đến ôm lấy, và gào lên thê thảm.

Giết ! Giết mãi ! Càng giết bọn bang đồ càng kéo đến đông hơn.

Đôi mắt của chàng đỏ ngầu lên, mặt chàng đỏ bừng lên vì sát khí.

Hơn hai mươi tên áo tím đã lợp xác tại cục trường.

Độc Cô Thanh Tùng hét lên :

- Ma Vu Tử ! Các người chạy đâu cho thoát khỏi tay ta ?

Chàng nhún chân bay theo.

Nghĩ rằng dù dùng tuyệt kỹ nào cũng giết chúng một thiếu số thôi, chứ không thể nào vung một phát mà tóm tắt cả trong một mẻ lưới, trong trường hợp cấp bách chàng phải dùng ngay Thiên Oai Địa Liệt chưởng pháp của Thiên Địa Nhị Tướng mới mong tận diệt chúng trong một phát tay toàn bọn bang đồ đang chạy trước mắt chàng.

Và chàng vung tay liền.

Ầm ! Ầm ! ...

Đám dậy ầm ầm, hơn hai mươi bang đồ bị cuốn tròn làm một đồng, đồng người đó bị tống mạnh vào bức tường trước mặt. Lại có tiếng ầm vang lên, đồng người đó bị đập vào tường kêu bốp bốp, sau lưng chúng, áp lực của chưởng kinh đẩy tới, những thân hình đội trở lại cuốn lộn vào.

Trong khoảnh khắc, hơn hai mươi tên bang đồ biến thành đồng thịt vụn, nhầy nhầy nhựa nhựa trong vũng máu bốc mùi tanh tưởi khó chịu vô cùng.

Chàng thu trượng, đứng nhìn hơn bốn mươi xác chết nằm ngổn ngang chàng, lòng hơi se thắt lại. Sát khí lắng dịu, những đường gân đỏ đã lặn trong mắt của chàng.

Toàn thân chàng lúc đó nhuộm đỏ máu hồng phản ánh với màu bùn khô, tạo cái sắc thái vô cùng quái dị trên lớp y phục hành khất tả tơi của chàng .

Chàng nhìn sang Lãnh Nhạn Dung, nàng chưa dứt khóc than bên cạnh xác phụ thân nàng. Nàng khóc mãi, sau khi đứng lên hạ tên bang đồ vâng lệnh Vạn Cực Lão Nữ xông đến toan bắt nàng, nàng lại ngồi sụi sụi, giọt ngấn giọt dài, chốc chốc lại gào lên.

Niềm đau đã cấu xé nàng cực độ.

Độc Cô Thanh Tùng cảm thấy thương nàng hơn lúc nào hết.

Đồng Hải Chân Quân chết, chàng có phần nào trách nhiệm dù chỉ là trách nhiệm tinh thần.

Cũng tại chàng cãi lời nàng, trao bức Tàng Bửu Đồ cho Đông Hải Chân Quân, khiến bọn Huyết Ma Bang chuyển hướng tham vọng về lão và giờ đây lão là con vật hy sinh, lót đường cho chúng đi đến tuột đỉnh vinh quang vũ lâm, nếu chúng tìm ra được chiếc Kim Đảnh.

Chàng bước tới gần an ủi :

- Nhạn Dung ! Em hãy thận trọng đến sức khỏe, chúng ta còn phải đương đầu với biết bao việc khó khăn nguy hiểm nữa, nếu em báo thù cho Lãnh sư huynh, em phải nghe anh ! Lão nữ đại ác ma Vạn Cực Lão Nữ kia thế nào rồi cũng phải chết vào tay anh !

Lãnh Nhạn Dung ngẩng mặt lên trông thấy y phục mặt mày của chàng nhuộm đỏ máu me ghê tởm, nàng kinh sợ hấp tấp hỏi :

- Anh ... Anh ...

Nàng chỉ sợ chàng bị thương, chứ cái chết chóc của bọn bang đồ có làm nàng sợ hãi đâu ?

Chàng lắc đầu :

- Anh không sao cả, em yên tâm đi, anh đã giết hơn bốn mươi tên giang hồ, kể ra cũng quá đáng một chút, nhưng mình không giết chúng thì chúng giết mình, biết sao ?

Nhìn xuống xác chết của Đông Hải Chân Quân, đột nhiên chàng rú lên :

- Không thể tha cho bọn chúng được ! Lãnh sư huynh chết, dù anh có giết hết bọn Huyết Ma Bang, anh cũng chưa hả dạ em à ! Anh biết lắm, em có lòng từ thiện, song sự thể không thể dừng lại được, sau Lãnh sư huynh, chúng sẽ còn giết nhiều người nữa, chúng sẽ tiêu diệt toàn thể vũ lâm để độc chiếm giang hồ, mình phải vì giang hồ mà trừ một mối họa to tát !

Lãnh Nhạn Dung đưa mắt nhìn chàng, lòng tràn ngập một lòng tin vào tương lai. Nàng tựa đầu vào ngực chàng, nhẹ giọng nói :

- Anh ! Từ nay chúng mình đừng xa nhau nữa !

Độc Cô Thanh Tùng đưa tay vuốt suông mái đọt tóc rối bồng bềnh của nàng, âu yếm đáp :

- Phải đẩy em ạ ! Chúng ta sẽ không bao giờ xa nhau nữa, dù chỉ nửa bước. Nhận Dung ! Em hãy tin rằng anh yêu em, không bao giờ để mất em, anh không thể thiếu vắng em !

Chàng cúi mặt xuống, hỏi bên tai nàng :

- Nhận Dung ! Em đáp lại tình yêu của anh chứ ?

Nhận Dung thẹn, thoáng đỏ mặt, nhúi đầu vào ngực chàng, thấp giọng :

- Anh còn phải hỏi sao ?

Bỗng nhiên nàng oàn lên khóc. Nàng nói tiếp qua nước mắt :

- Gia Gia đã chết rồi ! Trên đời này, ngoài anh ra, em còn ai đâu hử anh ? Anh ơi ! Đừng bỏ em nhé !

Độc Cô Thanh Tùng siết mạnh nàng hơn :

- Em đừng lo nhảm ! Không có một trở lực nào ngăn chặn giữa chúng ta được !

Một lúc lâu, thấy Lãnh Nhận Dung hoàn toàn bình tĩnh, Độc Cô Thanh Tùng đề cập đến thực tế :

- Hiện tại, Vạn Cực Ma Cung im lìm, anh tưởng mình có thể nhân cơ hội vào trong đó xem hư thực thế nào. Biết đâu, mình sẽ biết được nhiều điều hữu ích ?

Lãnh Nhận Dung đảo mắt nhìn quanh các xác chết, lắc đầu :

- Không được đâu anh ! Mình không nên vào sâu ! Em không muốn vào sâu !

Nàng bước lại gần xác cha, lột chiếc giày bên tả, tháo luôn chiếc tất, lấy bức Tàng Bửu Đồ trao cho Độc Cô Thanh Tùng.

Độc Cô Thanh Tùng lùi lại :

- Không, em hãy giữ lấy nó ! Lãnh sư huynh vì nó mà tán mạng, đương nhiên nó trở thành vật sở hữu của em ! Anh không nhận đâu ...

Nào hay, Lãnh Nhận Dung biến sắc :

- Thanh Tùng ! Tắm thân của em, em còn nguyện trao gửi cho anh, huống hồ một vật gì khác ? Sao anh còn phân biệt như thế ? Chúng ta không phải là “ một ” sao anh ?

Độc Cô Thanh Tùng biết mình lỡ lời, có ý thẹn. Chàng đưa tay nhận bức họa đồ, cất vào mình.

Vừa lúc đó có tiếng chân người rầm rập từ ngoài đi vào.

Độc Cô Thanh Tùng vội kéo tay Lãnh Nhạn Dung cùng nấp vào bóng tối.

Thì ra chính lão Nhị Hung Vạn Kiệt Kỳ đi vào.

Độc Cô Thanh Tùng thở phào, cấp tốc đi ra đón lão. Chàng hỏi :

- Nhị sư huynh ! Có phải Vạn Cực Thiên Tôn trở về không ?

Vạn Kiệt Kỳ lắc đầu :

- Không ! Nhưng có tin này, ngu huynh báo tin cho Chưởng môn sư đệ hay :

Huyết Ma Bang phóng hỏa đốt thành, lục soát khắp nơi, quyết bắt cho kỳ được Võ Lâm Ngũ Kỳ.

Độc Cô Thanh Tùng cười lạnh :

- Chúng làm một việc vô ích !

Chàng lại hỏi :

- Tin đó do đâu sư huynh nhận được ?

Vạn Kiệt Kỳ mỉm cười :

- Cần gì ai thông tin ? Dưới chân núi, bọn bang đồ lục đục khiêng đồng bọn thương tích trở về. Nghe chúng kháo chuyện với nhau là biết ngay !

Độc Cô Thanh Tùng gật đầu. Chàng im lặng một lúc, đoạn cúi xuống bế xác Đông Hải Chân Quân lên, day qua Lãnh Nhạn Dung :

- Mình đi, em !

Chàng vẫy tay chào biệt lão Nhị Hung Vạn Kiệt Kỳ :

- Vạn Cực Lão Nữ đã vị tôi đánh trọng thương, chắc bây giờ đang chui rúc trong phòng lo điều trị, công việc đêm nay kể như chấm dứt nơi đây, sư huynh cố gắng nghe ngóng mọi sự tình, ba hôm nữa cho tôi biết tin nhé ! Giờ thì tạm biệt nhau, sư huynh hãy bảo trọng !

Chàng và Lãnh Nhạn Dung bay trở ra, rời Vạn Cực Cung xuống núi, rồi trở lên đỉnh. Lãnh Nhạn Dung lấy làm lạ :

- Thanh Tùng ca ! Anh làm gì thế ?

Độc Cô Thanh Tùng vừa chạy vừa đáp :

- Tìm chỗ tạm an táng Lãnh sư huynh !

Lãnh Nhạn Dung không hỏi nữa, im lặng chạy theo chàng.

Đến đỉnh núi, cả hai moi huyết, chôn sơ sài xác của Đông Hải Chân Quân, lấy cỏ khô, nhánh khô phủ lên trên, tạo nghi trang, sợ bọn bang đồ Huyết Ma Bang phát giác.

Xong, cả hai đứng nhìn về phía huyện thành, thấy ngọn lửa bốc cao tận mây, đang hồi mãnh liệt.

Cả một khung trời sáng rực dưới trận lửa hồng.

Độc Cô Thanh Tùng bốc cao sát khí, buông giọng căm hờn :

- Nhạn Dung ! Anh càng hận bọn Huyết Ma Bang lạ !

Lãnh Nhạn Dung gật đầu. Nàng cũng thế, nàng còn hận hơn chàng nữa, vì chúng hạ sát phụ thân nàng.

Bỗng Độc Cô Thanh Tùng lắng tai nghe ngóng. Từ cánh tả, vọng đến tiếng rên hừ hừ. Nhanh như chớp, chàng phóng thân vọt mình về hướng đó.

Trước mắt chàng, một bóng trắng nằm lù lù một đống to dước đất, trông mừng tượng như một con thú bị thương nơi đầu, thu mình rên rỉ.

Chàng thoáng nhìn qua, nhận ra Hồng Vân Cái Tuyết Mã. Vừa mừng rỡ vừa kinh sợ, chàng gọi khẽ :

- Tuyết ca !

Long Mã nghe tiếng chàng, như tiếp nhận một liều thuốc hồi sinh, đập đập đôi tai, tỏ vẻ đã nhận ra chàng.

Độc Cô Thanh Tùng cúi xuống vỗ mình nó, dịu dàng hỏi :

- Tuyết ca thọ thương phải không ? Tuyết ca có thể đứng lên nổi không ?

Quen bóng tối, Độc Cô Thanh Tùng trông thấy hằn dọc ngang trên mình, có chỗ rướm máu đã khô, vẽ thành vết như sọc ngựa vằn.

Tuy bị đánh như thế, Long Mã vẫn chưa chết, nhờ những lần roi không trúng vào chỗ nhợt. Long Mã há mồm hí hí mấy tiếng nhỏ, đôi chân trước chòì chòì, tìm chỗ chỏi cố gượng đứng lên.

Độc Cô Thanh Tùng mừng rỡ :

- Tuyết ca ! Cố lên ! Cố đứng lên !

Chàng với tay vận thần lực tiếp sức.

Long Mã vụt lăn mình, đưa lưng lên không, hai chân trước chạm đất. Nó làm một cử động cố gắng rõ rệt, đứng lên liền.

Độc Cô Thanh Tùng reo lên :

- Khá lắm ! Khá lắm ! Nào hí lên một tiếng lớn xem nào !

Long Mã hí lên ba tiếng, nhưng tiếng hí không được hùng tráng lắm.

Độc Cô Thanh Tùng vận cương khí vào tay, chà sát dưới bụng của nó mấy lượt, đoạn bảo :

- Hí nữa đi ! Hí lớn lên ! Hí cho thoát hết những hơi uất ức trong người ra !

Nhờ nội lực của chàng truyền vào, Long Mã phục hồi sanh lực, phấn chấn hơn lên, cất cao cổ, hí lên ba tiếng nữa. Tiếng hí lần này nghe có vẻ vang rền như lúc nó có phong độ sung túc, nhưng có phần cố gắng.

Độc Cô Thanh Tùng giục :

- Hí ! Hí nữa đi ! Một lần nữa thôi !

Long Mã chồm chồm đôi chân trước, cất cổ cao hơn, hí luôn ba tiếng. Tiếng hí nghe rồn rồn như nhạc đồng, cao vút vô tưởng. Tiếng hí hàm chứa một thần oai đáng khiếp, chứng tỏ phong độ của nó được khôi phục hoàn toàn.

Độc Cô Thanh Tùng hân hoan trên chỗ tưởng tượng.

Chàng đưa tay ngoắt Lãnh Nhạn Dung, kể trước người sau lên lưng Long Mã.

Độc Cô Thanh Tùng đưa tay chỉ vùng biển lửa về hướng huyện thành :

- Tuyệt ca ! Mình về đó !

Long Mã cất bốn vó, bay xuống núi.

Convert To PDF - Phương Vô Kỳ
- May 2003 -